

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y KEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S'envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conte de 16 números.

FRUYTA DEL TEMPS.

En aquesta terra des fetje y de ses sopes, de ses sociedats anònimes y de ses ensaymades, anomenam *derrers dies* a sa temporada que dura desde es comensament de l'any fins a n'es primé dia de corema.

Sa gent de tò axí mateix ja comènsu a dirli *Carnaval*; circumstancia qu'haurían de tení en conte aquells qui negan que Mallorca vaja de tròt llarch per sa carretera des progrés, amenassant d'un dia a s'altre doná pols a n'es qui mēnan es carro triunfal de sa cultura forastera.

Precis es confessá que en aquest ram, (lo mateix qu'en molts d'altres, per més que digan es *nēos*,) hem avansat notablement.

De primeres, are fá trenta anys, tot consistía en quatre gats y un hòy que's desfressavan de mòro ò d'estudiant de la sopa ò a la española antiga; en quatre esquixotades p'es carré; en sa pelussa de bòva que feyan volá fins a sa mania de ses señores ò es gipó de ses pageses; y en qualche nin ò nina qu'acompañavan sos pares p'es carré fins a ca's quatre parents y coneguts, per mostrarlos a n'aquests *s'alegría de la casa* amb jaquet y calsons amb bufes, si era mascle; ò, si era femella, amb faldonets y es gran rebosillo florejat de la *Beata*.

Are aquests desfressos ja pecan d'estentissos; y están més de mòda es de casaca estreta, capell en picos y gayato gruxat de la *Convenció*, lo mateix qu'es de *Arlequin*, *Pierrot*, *Postillon* ò *Mefistófeles*.

De primeres, es ciutadans no veyan altre *Colcada* que sa de la Conquista; are, d'alguns anys en aquesta part, lo més florit y granat de sa juventut ciutadana, en vení aquest temps, se destexina y dú la turba per fè una *Cabalgata com' il faut*, amb carretèlles y cavalls, y richs desfressos, y confits a ratx y roy, y fins y tot amb caritat p'es pòbres.

De primeres, fins are fá una trentena d'anys, teníam a sa Lonja es *balls de peseta*, ahont hey ballavan sa mica de mi-

nuet, *rigodon* ò *contradansa*: are no hey ha cassino ni societat de *socorros* que no fassa sa séua mitja dotzena de *balls de máscara*, que rigorosament comensan en *wals* vertiginós, (que dona a n'es qui el ballan deliciosos torns de cap,) y forsosament acaban en *galòp infernal* que dura fins que pèrden s'alè es músichs mòrts de sòn, ò fins que cauen esbaltits amb un pam de llengo defòra es balladós que bravetjan més de cames primes.

Reparau còm de cada any va amb augment es número de balls; y sobre tot reparau còm de cada any va amb augment es número de frèsses. No parlam de ses frèsses de tot l'any, qu'un les ha de conexe amb s'olò, perque may se lloan sa careta.

Heu d'advertí també còm de cada dia es balls acostan y agermanan més y més ses classes y categorías socials: allá hi va sa senhora amb so rebosillo, es faldons y es managòts de sa criada; y sa criada hey comparex amb so rossegay, es guants, es polvos, ses racades y es tirabuxons de sa senhora: allá no hey ha més tractament qu'un *tú* còm unes cases: allá tothòm diu lo que fá al cas (y lo que no fá al cas) sense consideracions ni mitjes tintes: s'empagahiment y sa vergoña se colgan dejorn, ò romanen a sa porta; y allá un hòmo disfruta per tot el còs, vehent realisat aquell ideal de germandat qu'es rancis filosòfs declaran una utopia. En rudes: per arribá a s'igualdat humana tan somiada, sa dressera més curta son es balls: per establí y fonamentá sa gran *fraternitat* universal. a n'ets hòmos y ses dònnes just mos falta un no res: posamos *máscara*.

Axò des balls de máscara, segons noticies, no vé de molt enrera; s'entén, tal còm are los fan. Abans, es señós y sa gent gròssa se desfressavan y ballavan, però ells amb ells; a les hòres ells, diguemho axí, se feyan es plat y el se menjavan. Però are últimament, casi en temps nòstro, sa fundació de tertulies, cassinos y sociedats recreatives ha donat per resultat sa costum pòch a pòch introduhida d'aquests balls, ahont s'hi mescla tota casta de *pájaro*. Ara, tot-

hòmo, señós y mossons, pòbres y richs, levites y camisetes, s'hi mesclan, s'hi confonen, s'hi acaramullan, y xèrran y ballan, y folgan y s'hi devertexen. A sa gent de botiga y escaleta li ha agradat ferm axò de fé gavella y tutetjarse, un dia al any, amb sa gent de qui ha dalt; y a n'es señoriu també li ha feta gracia axò de sentirse tractá de *tú*, un dia al any, per sa gent d'escaleta y de botiga. Sino que devegadas, ses verbes son tornades veres; y sa gent nòble ha hagut de veure arribá es dia en que es pòble enllepolit li ha tacat de sanch es plegamins arnats, y l'ha tractada de *tú*, cara alta y descuberta.

Endevant, si axí mos agrada. També a Roma antigament tenian es seus derrés dies en ses festes Saturnals; y era de veure còm ets esclaus s'enllestían amb so vestit de l'amo, y s'asseyan a sa taula en es llòch d'ell, y comandavan, y eran obehits; però falta sebre si despues, passada aquella bauxa, aquest simulacre d'igualdat de tan poca durada los servia a n'ets esclaus per altre cosa més que per ferlos trobá, el sendemá, sa séua esclavitut un pòch més mala de pahí.

Es nòstros derrés dies també ténen cosa d'axò: mareljan, devertexen, buydan es cap, alegran y distreuen; però, còm pròu han durat, guayta derrera ells, cenrós y esblanquehit, es primé dia de corema. Y es menestral qu'ha ballat y ha begut unes quantes nits de tira, fá estiramients llarchs y fregades d'uys y badays d'un forch, abans de torná agafá ses eynes. Y sa pòbre menestrela, tota adolida encare d'es derré *galòp* que ballá ja en claró de dia, sent que ses cametes no'n vòlen pús, quant s'assèu devant sa màquina de cosí; ò sa llatra d'espant ja li fá mal a sa mà, aversada unes quantes nits a n'es guants de punt ò cabretilla.

Axí heu hem trobat, y axí farém bõ dexarho segurament. Tots es pòbles, per no pèrde es *bon* costum, ténen y han volgut tení sempre aquesta temporada de llibertat y desenfehiment. Ses dònnes, sobre tot, l'esperan còm a un espiray per hont doná sortida a tot allò

que es bon parexe y ses conveniencies socials les obligan a tení tot l'any engavatxat. Així es que devegades fan llarch; y se comprèn. Nòltros hòmos les hem fermades curt; y per nòltros, hem dextat desfermat, y ubèrt per tot de pint'en ample. Se coneix de cent llogos que sa lley d'es tracto social es feta nòstra.

Sia còm sia, acabarem diguent sa nòstra manera de pensá, y es, que qual-sevòl pòble civilisat no perdria gran cosa, antes bé guañaria, reduhint casi a no res ses beneytures y passatempes des derrés dies, y abolint tot allò que significás desordre, immoralitat o grosseria de costums.

Perque, ben mirat, ballant y folgant y perdent sa xaveta, rodarem y rodarem, y còm pròu haurèm rodat, vendrem a pará per forsa a n'allò de: *Memento, homo, quia pulvis es, et in pulverem reverteris.*

PERE MATEU.

SONETOS FILOLOGICHS.

IV.

A D. B. F.

He rebut, bòn amich, sa teua carta,
que per més señas he trobada curta:
Bò es per qui n'escrivi que prest ne surta,
y qui las reb, de lletra no s'afarta.

Demá fas festa jò: sa meua Marta
no ignora qu'en tal dia escampan murta,
y còm no plañ es cèntims ni los furta,
no tem qu'em pòsi en taula bròu d'Esparta.

Cap d'ets amichs que venga 'm desconcerta,
si 's meu pòbre recapte l'aconhorta:

Vina amb franquesa, y ten per còsa certa,
Que bòn pá y bòn cara es lo qu'impòrta,
y així còm trobarás ma casa uberta,
hey trobarás també d'es còr sa pòrta.

17 Setembre de 187...

V.

A D. L. B.

N'Aynés de sa Fontseca es tant milòca
que sovint amb sas mànegas s'amoca,
tant grollera que no-emptra tòrcaboca,
tant magre que ni ventre té ni mòca.

Mes bé qu'una polleta es una llòca,
ni basta es seu adòt per una coca;
pero, axò sí, es precis tancar sa boca,
perque diuen que ve de bòn sòca.

Y tu, Lluís, qu'has trescat la Xèca y Mèca,
voldrás ser mes beneyt que mònja llèca
y casarte amb n'Aynés de sa Fontseca?

¿No n'has trobada cap de mes xerèca?
Tu 'm dius avuy: qui axò no creu no peca;
demá 'm dirás: l'he feta d'ase y seca.

VI.

A D. J. V.

Axò es ben ver: el cèl está mes brut
qu'un porcell qui s'enfanga dins un clòt.
Tot hòm, sia já vey, ò sia atlòt
sab qu'à formatge el temps per ara put.

No hi ha més lley qu'aquella de s'ambut,
es qui manetja es sabre tot eù pòt,
y tant qui du levita còm cassòt
ha de callá y sotjá còm un bañut.

¿Que hi farèm? Cuand governa en Barrufet
no deus trobar estrany, lector discret,
que sia gran d'es nòltros mals s'esplet.

Jò no diré qu'el mon está mal fét;
però se veu sovint que qui té 's dret
pladetja sense fruit y perd es plét.

A.

ALTRES CARTES DESTAPADES.

Binimarruell 14 Setembre de 187...

Señó Don Basili: He rebut es borrado
per sa sentència d'es verbal de sa dòna
qu'es barayá en s'hòmo, y li don les
gracies. Es Secretari troba que l'hem
de condemná en gastos y a mi me parex
que ja li bastá es ventim que s'en va
dú el pobre. Les hem tengudes ja dues
vegades perque no mos avenim. Ell vòl
qu'en tots es verbals fassen *papeletas* y
qu'es citin, y los vòl escriure, y qu'el
paguen, perque diu qu'es sa seva ga-
nancia. Jò tròp que no hey há necesitat
de tant, perque moltes còses les podriem
arreglá amb un no res, si ell volia. Sem-
pre dona rahó a tots es qui mouen ques-
tions y s'arriban a encendre que no hey
há qui heu aguant. A ca-meva es un
tiró de gent qui no m dexta reposá ni de
nit ni de dia.

Un me dona part que ses cabres d'es
carnicé li han menjat ets empèlts; s'al-
tre que li han robat es rems y espeñat
es parral; aquest, qu'es *caladó* li ha fet
pagá sa munta perque es seu fiy jugava
a la pilòta dins ses cases de la vila y ha
romput dos vidres; aquell qu'ets atlòts
de s'escòla li han umplit de retxes y
nòms y escarabats, es baxos de s'en-
front de sa casa que llavò l'acabava de
fé nòva; com si jò fos es pare de tots y
estigués en sa meua má que ningú sortís
de botadó. ¡Já hey estich dins un bon
ball!

Are veurá que sa comissió de ses obres
de s'Ajuntament no vòl que fassen ca-
ses sensa qu'hey vagen a doná *tirada*.
En *Pericòt*, es meu amich, ha fet un
aygovés nou en es carré ample qu'antes
era molt dret, y are, gracies a ses *tira-
des*, cada enfront fá una colsada; tantes
son ses entrades y sortides qu'han fe-
tes. Idò bé: l'hey fan tomá y es vengut
a mí perque vòl citá s'Alcalde, y no sé
que m'he de fé. Jò, francament, no
puch sufrí qu'es fassen tans de parts y
quarts; qu'uns hajen d'entrá sensa co-
brá es való d'es terré que perden y al-
tres, perque son de la seva, hajen de
sortí sensa pagá es que guañan; qu'es
mèstra picapedré de la Vila que posa ses
fites ò fá ses señas, haja de cobrá un bon
salari sensa sobre tirá una retxa dreta;
perque jò no crech qu'ell se vènga, en-

cara que no falten males llengos qui
hu diuen; que sensa tò ni sò fassen to-
má parets amb s'escusa de que ame-
nassan ruina, dextant es camins plens
de tenasses y munts de pedres, que la
vila sembla un corral de bòus; axò já
passa de mida.

Si jò tench facultat per fé citá s'Al-
calde, crega que etsecayaré fòrt en sos
abusos. De cap manera permetré qu'es
peon caminero fassa feyna a s'hòrt d'a-
quell, ni que apadassin es camins qui
van a ses terres d'es retgidós quant n'hi
há de més necessitats qui no s'poden
travessá; ni que sa dòna d'es Secretari
l'entretenga en ferli agraná sa carrera,
espolsá sa casa y fins y tot a buydá sa
bugada. Axò de consentí que tots es qui
son d'es partit pugan embarassá sa car-
retera, en so reble de s'espedregada, y
ets escombros, y terra, y tot lo que los
fá nòsa dins ca-seva; que pugan dextá
es carros en mitx d'es carré, a qualse-
vòl hòra d'es dia y de sa nit, esposant-
mos a rompermos es cap; qu'ets atlòts
es diumenjes, en llòch d'aná a l'igle-
sia, s'entretengan amb espeñá parets,
umpli s'abeuradó de pedres, llevá s'es-
còrxa a n'ets abres, apedregá ses teula-
des y sa gent qui passa, jugá a cartes,
y altres herbes, sense que ningú los diga
còm vá *hermano*, es massa desgavell.

Vosté ha de creure que aquí també
hey ha mols de pòbres malfanés que
mantenen un cà sensa tení pá per ells,
y amb s'escusa de cassá erissons, tres-
can tota sa nit amb un sach a s'esque-
na y no dextan res per vert. Lleña, gar-
ròves, olives, fruyta, verdures, tot los
cau bé, y es tendés los ho compran y
ets amos heu saben y callan per pò de
pèrde vots.

Jò voldria llevá tots aquests abusos;
pero no sé com ferhó. Fassem favó de
donarme conseys, que ja veu que los ne-
cessit, y disponga des seu amich,

PERE SINGLÁ.

BALLS.

—¡Ahon anau?—¡¡¡A Lluch!!!
—¡D'hon veniu?—De Lluch.

I.

Ja 'l se cusen, ja 'l s'assatjan
A n'es desfrès, y jala envant!
Per aná a la *Protectora*
Diumente vespre a n'es ball.

Sa majó hey va de pagesa,
Sa segona diu qu'hey va
De mònja: y a sa petita
No la pòren giñá may.

—Anemhi, Catalineta,
Vorás que 't devertirás.
—¡Catalineta, si 'u vésses,
No t'en sabrias aná!

—'Xaume fé, y anauhi vòltros;
Tan matex p'es gust qu'hey pas,

M' estim més aquí romandre
Y no tení són demà.
—¡Fia méua, y quina atlòta!
—Fé via, déxala aná.
—Vaja, anem,... ¿dus ses trequetes?..
—Anem, mumare, qu' es tart.

II.

Ja s' en entran totes dues
De brasset dins es salon,
Sa careta ben fermada,
Y es ventay amb platayons.
Es fadrins les escometen,
Mentres van trescant per tot,
Y comensan à dá broma
Dins un rotlo de señós.
Trepitjades y sempentes
Y truy y niguls de pols
Y mascaretes qui giscan,
Y altres qui fan un escolt;
Y sa música qui sona,
Y alatzara y confusió,
Y manades y riayasses,
Que pareix la fi del mon.
Mirau: vat' allá sa monja
Que balla amb un metget ros;
Vat' aquí sa pageseta
Amb aquell qui dú galons.
De tant de ballá, ja s' vénan
Y s' axugan sa suó;
A sa fonda ja devallan
A sopá amb sos dos señós.
De sopada més alegre,
No n' han féta havia molt,
Respirant sa fregitina
Que 'ls arriba des fogons.
Ja s' en pujan mitx torbades
Amb sos acompanyadós,
Cada passa una riaya,
Un alé cada escaló.
Sa majó s' en va à sa mare,
Y à devall es mocadó
Li fa guardá es caramèllos,
A escuses de fé un escolt.
Amb sos dos que ls acompanyan
Ja s' en van de bct de bot
A sa sala llargaruda,
Que no hi fa tanta caló.
Y allá xèrran, y allá folgan
En es redolet més fosch,
Fins que les engaga es dia
Quant comensa à fé claró;
Mentres sa mare banaula
Bèca y fa badays d' un forch
Y remuga un caramèllo,
Condormida à un recó.

III.

—Mumareta, feysme es llit;
Espediu, qu' estich malalta.
—Ma fia, ¿que tens, que tens?
—¿De que 't quexas, ma germana?
—Aquí, à sa boca d' es cò,
Cans m' ho roegan, mumare.
—Massa t' ho vatx advertí
Còm sortíam, que 't tapasses.
—¡Mumareta, jò m' acub!
—¡Correu depressa, veynades;
Feys veni es metge aviat,
Que ma fiya está acubadal
Señó metge qu' es vengut,
Polsantla fa mala cara:
—Avisau es combregá,
Qu' aquesta atlòta está mala.

Tants de plors may, y llaments,
Y sa casa tota al ayre,
Y es carré amb llums, y es colís
Qui de tant en tant sonava.

IV.

—¿No m' dirás, Pepa, que tens,
Que sempre estás concirosa?
—Fieta, ¡que 't diré jò!
D' alegría no 'n tench gota.
—¡Oh Pepa! ¿y de qui dus dól?
—Mos va morí sa segona.
—¿Na Cuanita?... ¡y que me dius!
¡Quina llástima! y tan jove!
—Dignes, Pepa, ¿y còm axí
De pòch ensá en Pau no torna?
—Desque 'm vatx barayá amb ell...
—¡Oh fieta! ¿y que me contas?
Ell qu' era tan bòn atlòt...
—Males llengos cremadores
Li anáren à fé platet
D' un ball de *La Protectora*.
—¡Qui 'u hagues hagut de dí!
Tu qui ja tenías tota
Sa ròba feta... ¡y meèml
¡Planetes qu' una ha de corre!...

V.

—Mestressa, bòn dia tengau:
Per parlá amb vos jò venia.
—Dignes, Sebastiá, digues:
Sèu en aquesta cadira.
—Voreu que jò som tot sòl,
Y vuy cercá compañía,
Perque tench mesté qui 'm cuyd'
Y qui 'm guard á sa botiga.
—¿Vòls dí, verbo casament?...
—Per axó es que jò venia.
—Ja 'u vetx: per na Pepa.....—No;
Jò vench per na Catalina.
Qu' es bòn atlòta conech,
Y conech qu' ella m' estima,
Y sé que no va de balls,
Ni festeigs, ni batlandines.
Ja 'u veys, mestressa, un fadri
Si s' casa, lo que desitja
Es una atlòta formal
Que li puga dá bòn viure.

—
Es cap de devés un més
Novia era sa petita;
Y à na Pepa, sa majó,
S' enveja la consumia.

VI.

Atlotetes menestres
Que correu de ball en ball,
Sa glosada va per vòltros:
Per no res la vos regal.
Qui li agradi, que la prenga,
Que l' aprenga y que la cant.

MIRANÍUS

XEREMIADES.

Qui nò ha hagut d' aná à s' estació
des ferro-carril, aquests dies passats,
no ha vist un pònt y unes aceres enfan-
gades.

Alló donava gust, aquell xèch, xèch
de per devant sa Porta pintada, cada
pich que arribava ò havia de partí es
tren.

Ets hòmos amb esquits fins à n' es
clotell; ses dònnes amb sos faldons arre-
gussats; tothòm vogant per dins es se-
rigòt, y resant pare-nòstros à Santa
Policia Urbana.

Digan lo que vulgan, es qui prete-
nen que en dos jornals d' un hòmo po-
dia haverse replegat aquell fanquim;
tant de temps que no haviam vist tals
ambassades; bé han fet en dexarles que
les axumorás es sòl.

Algun retgido degué dí: per molt que
s' enfanguin es passatjés, no hey estarán
més de lo que hey estám nòltros.

Y sempre es un cohòrt.

**

Diuen que à sa Pobra cad' any, p' es
derrés dies, solien fé balls de màscares
dins sa Casa de la Vila, posant es
tassé en es primé pis subaix des re-
trato del Rey.

Y diuen que dits balls eran tan exem-
plás en tots conceptes, (encara que à sa
Pobra son exemplás en tot.)

Y diuen que enguañ, es Govern su-
perió d' aquesta provincia, ha prohibít
que se ballás en aquella casa y d' aque-
lla conformidat.

Es llástima que à nes jovensans y
jovensanes de sa Pobra los duguin tant
per sacorrat. Ara comprenem es per-
qué, quant se tròban p' es carré, s' en-
coblan deshonestament devant tothòm
sense fersen escrupol. Si los dexassin
fé es balls de màscara còm acostuma-
ven, no succehirien tals escandols.

¡Avegades diuen si ses immoralitats
d' un pòble son cfecte des rigor esces-
siu de ses autoritats!

**

Hem rebut es primé número des nòu
diari cathòlich popular *El Ancora*; li
tornam s' escomesa y li desitjám molts
años de vida y sa protecció d' ets hòmos
de bòn voluntat.

**

Segons noticies encara hey há pò-
bles, còm es ara Muro, ahont ets es-
tanqués no venen més papé timbrat que
es de sello onsé; motivant axò, dañs y
petjuis à nes pòbres que han d' esten-
dre actes per ma de Notari.

Si sa Subdelegació d' Inca, otorgás es
prèmi ò part de benefici à dits estan-
qués, tal vòlta no romandrian tan per-
judicats es drets de s' Estat; pues so-

vint n'hi ha que s'afluxan de compli ses formalitats legals y axí mateix fan es seus tractos.

Sabem que axò es predicà en desèrt, perque s'administració mallorquina, al cap y à la fi es espanyola, y ja està dit tot.

*
**

A una botiga de vendre, devés sa Bosseria, hey sòl havé un gall format que té sa costum de posarse demunt s'òrta d'una bota d'arengades, descubèrta y un pòch tombada, de cap à n'es compradós, segons us y costum.

Si es gall donás sempre sa proa part defora, res que dí hey tendriam; però ay qui assegura que... ara que vé sa corema,... qualche compradó no menjí peix y carn tot amb un pich?

Bé es veritat que aquest gall devia está en capella. No vaji per dit lo que hem contat.

*
**

Còm si encare no bastassen ses disciplinades que s'en han duytes es nostros pagesos, d'uns quants anys à n'aquesta part, ara los n'ha arribada un'altre, que los pòt donà un disgust sèrio. Molt de bestia está ferit de pigota; y diuen que sa malura mos vé d'es hòus y xòts que traganan d'Algé.

Aquest soscaire es capàs de fé devallà molt ses accions de sa Compañia que vòl fundá aquell D. Diego, per uní Mallorca amb Àfrica per medi de *colosales puentes metálicos*.

Si no fos per axò, ja's segú que l'hora d'are, ses òbres ja estarian comensades.

Are amb aquest inconvenient farà hò s'empresari havé de demaná una miqueta més de subvenció.

L'acompañam amb el sentiment.

*
**

Es cementèri de Binisalem, pareix que no té amo ni *dueño*; ni 'pren còm à una rota abandonada; veurèu perque heu venim à dí.

Fá tres ò quatre mesos que L'IGNORANCIA advertí à ses autoritats d'aquell pòble, que sa creu des campanaret de s'oratori des séu cementèri estava tant tombada que semblava caure.

Un'altre gent s'hauria determinada à adressarla, però sa de Binisalem, també té fetge y no s'atura amb aquestes còses.

Tots es passatges des Ferro-carril que passan vuyt vegades cada dia per devant aquell cementèri, veuen la veritat de lo que denunciám.

Y segons noticies, sa creu mencionada no es lo que penja més dins aquell llòch sagrat; diuen si encare penjan més es llibres des registrés, y ses tombes y sa policia que correspon à tot cementèri.

Vegada ha succehit que ses inscripcions han corregut d'un llòch à s'altre,

de manera que allà ahont deya, *Aquí descansa etc.*, no hey descansava res; y allà ahont se feyan contes que no hey descansava ningú, estava plè de gent qu'hey descansava.

Y si axò es vé, còm havem de creure piadosament, ¡bé podem dí que en aquell benehit cementèri *tot cau y tot penja!*

Ara veurem si mos haurán mompresos, es binisalemés mal entenents; y si no, encara parlarém més clà.

*
**

Dia 31 des mes passat mentres es bon pòble manacorí, plè de sant entusiasme, despedia ses Missions, un impenitent, per no está sense fé res, s'en va anà à ca un tal *Cupa*, y li robá cent duros.

A n'axò se diu aprofitá s'ocasió.

*
**

—Conku, daume sa bá à besá.

—Déu te fassa hò. ¿Ke heya de nòu per Ciutat, Tumevet?

—Diven k'han vengut furestés ke fán kapelles nòves.

—Ja estich cuntent. Axí es pikapedrés tendrán feyna. ¿Ke no serquen menobres?

—¡Caa! No n'han mesté kap.

—Ydò ¿còm heu fan? ¿Ke les fan en maníque?

—Llogan una sala gran, hey posan banchs y pedriquen.

—¿Y ke pedriquen?

—Ke s'Evangeli no diu k'hajem de aná à missa, ni à cunfessá, ni passá el rusari.

—¡Akesta si k'es blava! ¡Y còm ha de plòure à Mallorca! ¿Es ciutadans k'han perdut es judici?

—¡Sabeu ke ni ha de molts ke no'l pòden perde!

*
**

S'empresa d'es Teatro ha anunciat que mos durá per à Pasco una compaña d'òpera, si es ciutadans li asseguran s'abòno necessari.

Segons noticies, la còsa marxa, y ja casi es segú qu'es projecte anirà endevant.

Mos n'alegraríam ferm.

*
**

Diuen que molts de botigués y vesins d'es carré d'Odon-Colom cercan casa per mudarse à un altre barri, fins y tant que s'Ajuntament los empedregui es carré, ò al manco los ho netetgi un pòch, à fi de que la gent en puga passá sense xángueres, es dies de més fanch.

S'Ajuntament poria essé que los respongués:—Tirau, callau: que més enfangat que vòltros estich jò, y call y no dich res.

Y es la pura veritat.

*
**

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLÍFICH.—*D'ugastre se fán bastons.*

SEMBLANSES.—1. *En que sòl dà cana.*

2. *En que té faldá.*

3. *En que já pilòts.*

4. *En que té cò.*

5. *En que hey ha truy.*

ENDEVINAYA.—*Un libre.*

CAVILACIONS.—1. *Sa lletra M.*

2. *De forats.*

3. *Visquent demunt un terrat.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—*Un Apuntaladó, Tio Cerilla, Un Ba-*

lladó, Un Indioté, Coniet de guix, Un Punxa

engegat, Un Montissionista, Rata y Llengo-

nissa.

Nòu:—*Dos de s'Arraval y K. D. T.*

Vuyt:—*Ase vey, Un Sardine festetjadis y Un*

Oficial sense empleo.

Sèt:—*Paparra, Petrópolis, Tio Güicis y Lau*

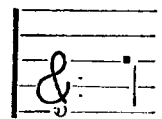
Llosco y C.

Sis:—*Panada y Argent viu.*

Cinch:—*Un Llenterné y Un Gulxé.*

Y quatre no més:—*R. de ses Memòries.*

GEROGLÍFICH.

× S  m PATI
K1 DS 1M

LLETERNÉ.

SEMBLANSES.

1. *¿En qué s'assembla la mar à un ase?*
2. *¿Y un escarabat à un cunyé?*
3. *¿Y un carro de parey à n'es tamboré majó de la Sala?*
4. *¿Y ets homos à n'es cranchs?*
5. *¿Y ses olives à ses máscars de «La Protectora»?*

UN INDIOTÉ.

CAVILACIÓ.

Mancò--Orient--Alaró--Raxa--Artá--Pollensa.

Amb sa primera lletra d'aquests sis nòms compòndre un nòm de dòna.

MEMORIES.

QUADRAT DE PARAULES.

.
.
.
.
.

Omplí aquests pichs amb lletres que llegides de dalt à baix y de través digan: sa 1.^a retxa, una còsa bona p'en s'hivèrn; sa 2.^a una cyna de pagés; sa 3.^a una ciutat d'Europa; sa 4.^a lo qu'es un qui té inimichs, y sa 5.^a lo que solen fé ses matansères ò ets infants menuts.

UN MONTISSONISTA.

ENDEVINAYA.

Des joves som el terror
Y des veys qualche vegada:
Y som molt mal arribada,
Si me tiran emplomada
Después d'haverse acabada
Alguna lliadó d'amor.

BUÑOLÉ.

(Ses solucions dissapte qui vé sí som vius.)

7 FEBRÉ DE 1980.

Estampa den Pere J. Golabert.